

AM.

g is

yor-

ben

, ki

nát,

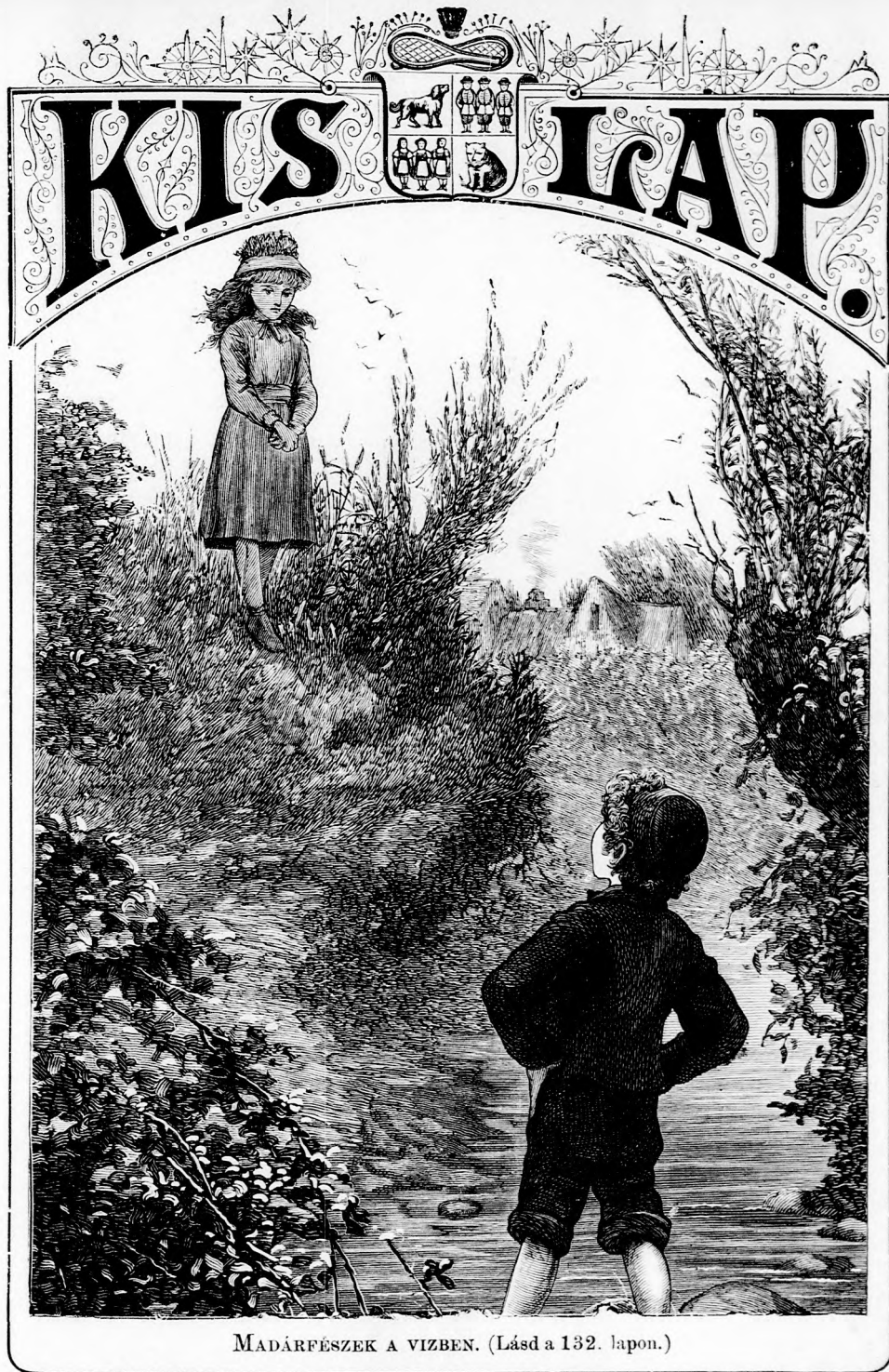
má-

áll-

suk

ület.

ulat.

MADÁRFÉSZEK A VIZBEN. (Lásd a 132. lapon.)

XXI. kötet. 9. szám.

Ára negyedévre 1 ft 40 kr.

1881. augusztus 28-án.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

GÁBOR TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BEREGI nagyon elkomolyodott s a csavargó ezt jól látta. De azért tovább beszélt azon a szenteskedő hangon:

— Igazán kár volna a derék ügyes fiúért s különösen sajnálnám, ha pazarló lenne. Ma délután találkoztam vele a városban, a mint drága szivarokat vásárolt s szinte szórta a bankót. Persze, intettem és nagyon meg is ijedt szegény; könyörgött, ne szóljak senkinek, mert az igazgató ur megtudhatná és utoljára talán még el is csapná, mert tulajdonképen nem lett volna szabad távoznia az irodából. De hát én épen a javát akarom s azért mondom el, hogy az igazgató ur ismerje a különben derék fiu hibáit és leszoktassa róluk. Ugy-e, kérem alásan, nem veszi rossz néven, hogy szóltam? Gábornak nem lesz baja e miatt?

— Jól tette, hogy szólt, felelé Beregi komoran s ott hagyta a csavargót.

Gergely gunyosan nézett az öreg után és így dörmögött magában:

— No, most már szépen elrendeztem mindent... beszélhet Gábor urfi akármit, egy szavát sem fogják hinni.

Az öreg igazgató pedig a lehető legrosszabb kedvben s egészen izgatottan ment tovább haza felé. A derék férfit egészen meg volt zavarodva. Tehát annyira csalódott kedvencében! Gábor, kit ő oly derék fiunak tartott, a valóságban alattomos, gonosz indulatu, engedetlen! És a pénzt szórja! Tehát fizetését nem adja át jó anyjának, hanem elprédálja! És a

szigoru tilalom daczára otthagya az irodát, a városban kóborolt mulatozni! Ez mind nagyon rossz jel, ilyen fiut nem tarthat maga mellett, soha sem bizhat rá többé semmit. A ki ravaszkodik, hazudozik, hibáit titkolja, az nem érdemel hitelt.

Hazaérkezett s az öreg, hű házfelügyelőtől átvette irodája kulcsait. Legelőször is a Gábor asztalához sietett, hogy lássa, miként végezte el dolgait. Mindent a legjobb rendben talált, pontosan, szépen el volt intézve minden s az igazgató komor arcza kissé földerült, s így szólt magában:

— Vigyáznom kell, nehogy valami rosszakaratu vádaskodásra igazságtalanul bánjak a fiuval. Ki tudja? Hátha ellenségei vannak, a kik ártani akarnak neki? Aztán ez a Gergely különben is híres gonosz ember... nem érdemli, hogy csak egy szavát is bigyem. Majd beszélék Gáborral s ha valami kisebb hibát elkövetett is, meg fogja vallani.

Ezzel jóformán megnyugodva, leült saját asztalához és irt. Nehány percczel később szüksége volt egy írásra a fiókból s ki akarta ezt nyitni, de a kulcs nem fordult, — a fiók már nyitva volt.

— Ejnye, milyen gondatlan és szórazott voltam, szólt kissé megijedve. Nyitva hagytam! Remélem, Gábor nem kutatgatott benne.

Figyelmesen nézegette a fiókban levő írásokat és egyéb holmit s eleinte úgy látszott, minden rendben van. De aztán hirtelen észrevett valamit s szinte elsápadt. Izgatottan kereste, kutatta össze az egész fiókot, kiszedett belőle mindent, de hasztalan, — a mit keresett, azt nem találta. Végtelenül elsomorodva kiáltott fel:

— I
Gábor er
lehet sem
azt mondt
a pénzt! C
meg kell g
csavargó?

Fogt
sietett a v
holtba.

Másr
dába ment
mondá:

— K
ért! Az ig
tőlem, tud
kedvem in
mint odak
rajta! Az
próbával s
pompás?
jó pajtasol

Gábo
örült voln
ma ez ma
fogadta i
keitejükne
Gergely ig
goru igazg
tűrni Gáb
Semmi ké
helyére ma

Felel
ugyancsak
olyan kedv
boszankod

Nehá
s Gábor, l
kása szerin

— Lehetséges volna-e! Gábor . . . Gábor ennyire vetemedhetett! És nem lehet semmi kétség, hiszen Gergely épen azt mondta, hogy látta, mikor a fiu szórta a pénzt! Oh, a szerencsétlen fiu! Rögtön meg kell győződnöm, igazat beszélt-e az a csavargó?

Fogta kalapját és gyors léptekkel sietett a város felé, egyenesen a szivaros boltba.

Másnap reggel Gábor, amint az irodába ment, itt találta Palit, ki örvendezve mondá:

— Képzeld Gábor, milyen szerencse ért! Az igazgató ur behivatott és kérdezte tőlem, tudok-e jól írni és számolni s volna-e kedvem inkább itt az irodában dolgozni, mint odakint a gyárban? Persze, kaptam rajta! Az igazgató ur meg volt elégedve a próbával s mindjárt itt tartott. Ugy-e ez pompás? Most együtt leszünk mi itt régi jó pajtások.

Gábor elsápadt. Igen, tegnap még örült volna annak, hogy Pali ide kerül; de ma ez már egészen mást jelent. Miért fogadta ide Palit az igazgató? Hiszen kétejüknek alig lesz dolguk . . . Hátha Gergely ígérete daczára árulkodott s a szigorú igazgató nem akarja maga mellett tünni Gábort, kinek bűneit megtudta! Semmi kétség, rögtön el fogja csapni s helyére már ki is választotta Palit.

Felelni sem tudott zavarában s Pali ugyancsak csodálkozott, hogy barátja olyan kedvetlenül fogadja a hirt, mintha boszankodnék barátja szerencséjén.

Néhány percz mulva belépett Beregi s Gábor, bár kissé zavarodottan, de szokása szerint illedelmesen kívánt jó reggelt.

Az igazgató hideg fejbólintással fogadta s arcán rendkívül szigorú, sötét kifejezés látszott; alig méltatta Gábort egy pillantásra.

— Már bizonyos, gondolá Gábor csüggedten, már tudja azt a szerencsétlen levélhistóriát. Elvesztettem előtte becsületemet.

Ha tudta volna, mi vár reá! Nem sokára megtudta.

Alighogy Beregi leült asztalához és valamit írni kezdett, belépett a munkások felügyelője és így szólt:

— Jelentem alásan, már mind együtt vannak.

— Jól van, felelé az igazgató s föl-kelt. Gábor, kövess! Pali te vigyázz itt, mig visszatérek.

Gábor csodálkozva és remegve követte az igazgatót. Mi készül itt? Érezte, hogy őt fogja érni valami, de mi?

A mint kiléptek az udvarra, itt már együtt volt valamennyi munkás, mind kíváncsian várva, miért hivatta őket össze az igazgató. Beregi pedig kemény hangon így szólt hozzájuk:

— Kedves barátim, nagyon komoly és szomorú dolgot kell veletek tudatnom. Ami sok, igen sok esztendő óta nem történt, megtörtént tegnap: valaki lopást követett el itt a házban, irodámban. Íróasztalom fiókjában egy kis kézi pénztáram van s bizonyosnak mondhatom, hogy tegnap délután, mikor néhány órára eltávoztam, a fiókot becsuktam. Este a fiók nyitva volt s a pénz eltűnt, körülbelül száz forint, ötös és tizes bankókban. A lopást csak az követhette el, a ki tudta, hogy abban a fiókban tartom a pénzt;

mert más helyen nem is kutatott, minden egyéb rendben van; tehát a tolvajnak itt kell lenni a házban.

(Folytatása következik.)

NAGY VITÉZ.

(Képpel a 141. lapon.)

MÉGIS csak szerencsétlen teremtések vagyunk mi! Mindenkitől rettegnünk kell. Miért is nincs kissé több bátorságunk?

Igy sopánkodott egy nyulacska, a mint pajtásával a magas fűben rejtőzve ragicsálták a kövér leveleket. Pajtása nem sopánkodott, hanem annál jobb ízűen evett s nevetve felelé:

— Minek sohajtozzam olyasmi után, a mit a bölcs természet megtagadott tőlem? Bátor vitéz soha sem volt családuknban, de van jó lábunk s ha vitézséggel nem győzhetünk is ellenségeinken, elfutathatunk előlük.

De a másik nyulacska mégis csak szeretett volna vitézi hiruévre szert tenni. Mivel azonban nem látta módját, mikép tehesse, kedvetlenül majszolgatta a füvet, végre pedig megszomjazván, a közel tócsához ment inni.

A tócsa partján néhány béka sütkérezett a napon. Ezek, a mint a náluknál sokkal nagyobb nyul megjelent, ugyancsak megriadtak s hanyatthomlok ugráltak be a vízbe. A nyulacska ezt észrevette.

— Megijedtek! Még pedig tőlem ijedtek meg! Oh, hiszen így hát én mégis hős vagyok, nem ismertem magam magamat.

És odaszólt pajtásának is:

— Tévedtem. Most már tudom, hogy nagy vitéz vagyok.

És büszkén, bátran nézett le a tócsába, valjon a békák mernek-e előbujni. Egészen meg volt magával elégedve.

Ezalatt a másik nyulacska gyanus zajt hallott s felágaskodva szétnézett, aztán így szólt:

— Kutya jön!

Erre a vitéz nyulacska úgy megijedt, hogy majd a tócsába pottyant, azután pedig futott, a mennyire csak a lába bírta. És többé nem hitte maga sem, hogy nagy vitéz, mert látta, hogy nem az a bátor, a ki magánál gyöngébbekre ráriaszt, hanem a ki komoly veszélylyel is bátran szembenéz.

Madárfészek a vízben.

(Képpel a czimlapon és a 133. lapon.)

ESTE van már, jöszte Gábor,
Menjünk a patakra;
Legyen gondunk a vízben
Uszkáló halakra.

Tudod, szeretik a morzsát:
Vessünk nekik bőven;
Ugyis nem sokáig látjuk
Már ez esztendőben.

Még egy-két hét, s visszamegyünk
Megint Budapestre,
S újból kezdődik a munka:
Reggel, délben, estve.

A kedves falusi élet
Végéhez közelg már,
Lehanyatlík, mint ama hegy
Mögött a nap sugár

Éljük végső perceit hát,
Ugy sem telik sokra,
Jöszte bátyám, siessünk le
A csörgő patakra.

Itt vagyunk. Mi szép, mi tiszta,
Mily gyors minden habja;
S mily festői ha fűz, bokor,
Ágát fölé hajtja!

Magas partján ha lehajlok
S beléje tekintek:
Felém néző képmásomnak
Vidám bókot intek.

Most is Gábor... ni ni... mi ez?
Nézz csak oda, kedves!
A víz fölött mi vergődik?...
Uszik-e vagy repdes?

Jóságos Ég!.. Mi történt ott!..
Nézzed, Gábor, nézzed!..
Hisz az ottan valóságos
Kicsi madárfészek!...

Madárfészek, és öblében
Sipogó fiókák...
Apjuk, anyjuk hajh, hová lett?
Be csak hívogatják!

A tegnapi vihar szórta
Őket a habokba,
S hozzájuk a szüle nem tud
Szállni a patakra.

Gyorsan Gábor, gyorsan, kérlek:
Vesd le a czipődet,
Nadrágod gyüörd szaporán fel
S mentsd meg, mentsd meg őket!

Hah!.. Sikerült!.. Derék fiu!..
Ügyes vagy és bátor:
Megmentetted őket!.. Isten
Aldjon érte, Gábor!

Kiázott már a feneke...
Hamar! Tatarozzuk!
Lombbal, füvel, virágszállal
Jól meg is foltozzuk.

S már most vigyük óvatosan
Kis kötömben őket:
Ezeket az árván maradt
Madár csecsemőket.

Mari néni kezeibe
Szépen le is tesszük,
Az ő vezetése mellett
Fölneveljük együtt.

A B O S Z U.

— Beszélyke. —

— ZT kívánjátok, hogy meséljek
 nektek valamit? szolt a nagyapa
 a körülötte álló gyermekekhez.

Jól van no, hát elmondok valamit; de nem mesét ám, hanem egy kis történetkét saját gyermekkoromból, mely épen azért jutott most eszembe, mert láttam, milyen nehezen békültetek ki az imént, mikor holmi csekélységen összepöröltetek. Ne tegyétek azt, gyermekeim, ne tartsatok haragot egymás ellen, nehogy olyan keserű órátok legyen, mint volt nekem hajdanában.

Régen történt az, akkor, mikor én körülbelől tíz éves fiu lehettem. Boldog, vidám gyermekek voltunk testvéreimmal együtt s szüleink szép falusi birtokán élünk, hol nevelőtől tanultunk.

Egy napon atyánk tudunkra adta, hogy nemsokára új pajtást kapunk, ki állandóan nálunk fog lakni. Ez Dezső volt, távoli rokonunk, kinek szülei meghaltak, még pedig nagyon szegény sorsban, úgy hogy a fiura igen szomorú sors várakozott volna. De atyánk nem engedte, hogy nyomorba jusson.

— Van hely az én házamban még egy fiu számára, mondá. Négy gyermek mellett az ötödiket is fölnevelem, embert csinállok belőle.

Mamánk egyetértett vele s mi gyermekek is örültünk, kivált mi fiuk: Lajos bátyám és én. De az én örömem nem igen sokáig tartott.

Egy őszi napon Dezső megérkezett. Sápadt arcú, magas, de nem igen erős természetű fiu volt s nálamnál vagy négy év-

vel idősebb, körülbelől egy idős az én Lajos bátyámmal. Legelső gondolatom is az volt, hogy Dezső aligha lesz játszótársam; sokkal nagyobb, sokkal idősebb, alkalmasint nem fog törödni az olyan kisebb fiuval, mint én.

És persze úgy is történt. Dezső nagyon kedves, szerény fiu volt s rövid idő alatt mindenki megszerette a házban. Szüleim iránt, kik házukba fogadták és róla gondoskodtak, rendkívül háladatos, szófogadó és figyelmes volt, mindenki iránt pedig nyájas és szives, de egyuttal sajátosságosan csöndes, majdnem félénk és visszahuzódó. Akkor én ezt persze még nem tudtam fölfogni, nem értem föl észszel, hogy Dezső, bár szüleim igaz szeretettel fogadták, mégis érezte, hogy ő a mások kegyelmére szorult; már elég nagy volt, hogy megértse, milyen szomorú az, ha valaki árván marad és mások jóságától kell mindent várnia. Szüleim azonban semmi- ben sem éreztették vele árvaságát, egészen úgy bántak vele, mintha testvérünk lett volna s nekünk is szigorúan meghagyták, hogy testvérünknek tekintsük.

Mint mondtam, meg is szerette őt mindenki, de különösen az én Lajos bátyám. Alig mult néhány nap, már elváhatatlanok lettek, annál inkább, mert ket- tejüknek együtt volt egy szobájuk s mint egykoruak, egészen illettek egymáshoz. Lajos már azelőtt is csak úgy szükségből játszott velem, most pedig feléje sem nézett többé az én játékaimnak. Mindig együtt voltak Dezsővel s olyan játékokat rendeztek, melyeket én nem értettem, sőt nem is birtam volna. Dezső néhányszor felszólított, hogy én is tartsak velök, de a

vége rendesen az lett, hogy belesültem, elrontottam az ő multságukat is és Lajos egyszer aztán így szólt:

— Maradj te csak a kis Ferinél. Nem való az ilyen kis fiu a nagyok közé.

Roppantul megharagudtam és ez időtől fogva titkon mindig boszus voltam Dezsőre, bátyámat pedig írgyeltem. Mert nem hiába szeretett ő mindig együtt lenni Dezsővel. Dezső, ki azelőtt a fővárosban élt, sokat látott és tapasztalt, sokféle utazott is és igen érdekes dologokat tudott elbeszélni; a mellett rendkívül ügyes volt, valóságos ezermester! Mindenféle szeresszámmal úgy tudott bánni, mintha mestersége lett volna.

Egy napon Lajos és Dezső nagy tanakodásban voltak s csakhamar megtudtam, hogy Dezső új játékon töri fejét. Kertünkön túl jókora tó terült el s Dezső arra vállalkozott, hogy készít egy kis csónakot, melynek lesz árbocza, lesznek vitorlái s ezt majd a vízre bocsátják, mikor egy kis szél fúj s a szél áthajtja a tulsó partra, a mit multságos lesz nézni. Nagyon csinosan akarta kifaragni a csónak minden részét, aztán szépen be is fejezni és meg-egyezték, hogy a csónakot mamánk nevére keresztelik, mamánk neve lesz szép nagy, aranyos betűkkel az oldalára írva.

Dezső buzgón hozzáfogott a munkához, melyet természetesen csak szabad óráiban folytathatott. Érkezése volt azonban elég, mert épen tél volt, a tó már befagyott s a csónakokat csak tavaszkor bocsáthatták vízre. A műhely az ő szobájukban volt s minket kisebbeket ide most már épen nem bocsátottak be. Lajos nagy örömmel emlegette, milyen szépen készül a nehéz

munka s Dezsőnek is nagy öröme telt művében. Mikor én és kisebb testvéreim be akartunk menni, Dezső így szólt:

— Nem, most nem bocsátlak be, mert ti kicsinyek könnyen bajt okozhatnátok, szertesztét fekszik minden, amit már kifaragtam s még elrontanátok, összetörnétek valamit, amit nagy fáradsággal készítettem. Nem sokára összeállítom az egészet s ha készen lesz lesz, majd meglátjátok.

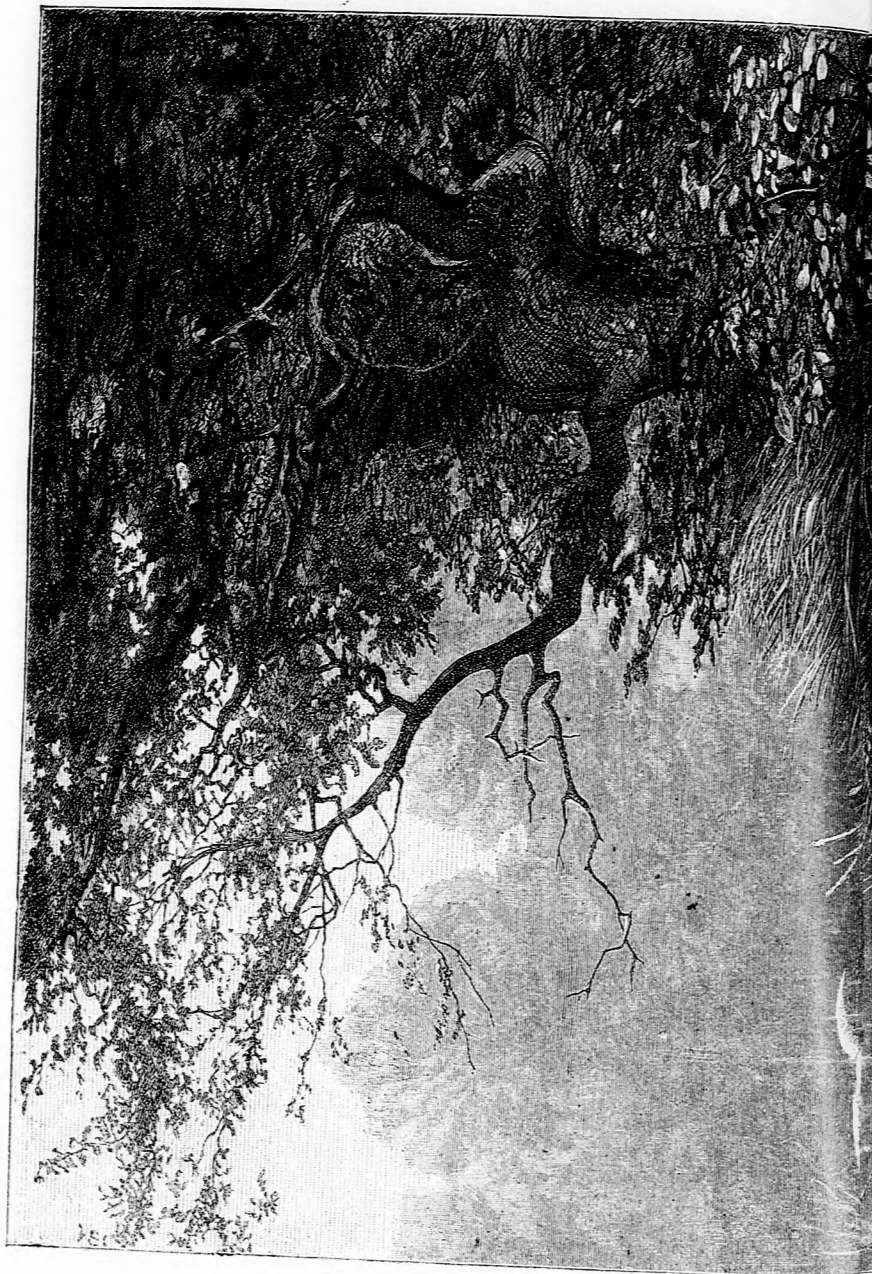
Ezért még inkább megneheztettem s utóljára igazán gyűlölni kezdtem Dezsőt, igen, gyermekek, gyűlölni! Ahol lehetett, boszantottam s mindig azon törtem a fejemet, mivel ronthatnám a kedvét, s egyszer, midőn bátyámat ismét játszani hívtam, ő pedig azt felelte, hogy nem ér rá, mert nézni akarja, miként állítja össze Dezső a csónakot, — ez a gonosz eszme villant meg agyamban:

— Oh, szeretném összetörni azt az utálatos csónakot!

Ez a gondolat aztán nem hagyott nyugtot s néhány nap mulva úgy hittem, hogy méltó okom is van a gonosz tett végrehajtására, jogosan megtehetem. Mintha a rossz tett bármikor is jogos lehetne!

Lajos és Dezső kint sétáltak, én pedig a pitvarban, épen az ajtónál nagy papírsárkányom szétszakadozott részeit kötözgettem össze. Egyszerre az ablakból lekiáltott a nevelő Lajosnak és Dezsőnek, hogy gyorsan menjenek be. Jókedvűen, futva jöttek befelé, elől Dezső s a mint havas cipőjével a pitvar sima kövezetére lépett, eleszszott és elesett, — épen az én

(Folytatása a 138. lapon.)

Pihenés. (Lásd a 144. lapon.)

(Folytatás a 135. laphoz.)

sárkányomra; Lajos pedig, ki nyomban utána szaladt, Dezsőre esett s nevetve terültek el a földön, teljesen tönkre téve az én szerencsétlen sárkányomat. Nevetve ugrottak talpra, de én kétségbe voltam esve s olyan siralmas arcot vágtam, hogy ennek láttára Dezső még hangosabban kaczagott.

Egészen elvakított a harag és toporzékolva, mint valami mérges pulyka-kakas Dezső felé rohantam.

— Ugy, még nevezs! Szándékosan titted tönkre játékomat, tudom! Nesze, Nevezs!

És nagyot ütöttem öklömmel az arcába.

Dezső elsápadt, szintén ütésre emelte a kezét s bizony amugy igazában elpáholhatott volna, mert sokkal erősebb volt nálamnál. De nem tette, leeresztette kezét ütés nélkül. Akkor én még nem értettem, hogy ezt azért teszi, mert nem akarja kezét emelni reám, ama család gyermekére, mely őt házába fogadta; én azt hittem, hogy megijedt s újra meg akartam ütni. Ekkor azonban Lajos bátyám lépett hozzám.

— Ejnye te kis mérges kakas, hát te verekedni akarsz? mondá. No hát nesze!

S ezzel ugyancsak meghuzta a fülemet, úgy hogy fölajdultam; aztán galléron fogott és betölt a szobába.

Dultam-fultam mérgemben s mindenféle bosszúterveken törtem a fejemet. Legjobbnek találtam, ha összetöröm Dezsőnek nagy fáradsággal, hetek óta készült szép művét. Hallottam, hogy a hajócska már majdnem teljesen kész, a vitorlák is

ki vannak feszítve a kis árboczokra, már csak a nevet kell szép aranyos betűkkel ráfesteni. Igen, ez fogja őt leginkább bosszantani, ez okoz neki legnagyobb fájdalmat, de nemcsak neki, hanem Lajosnak is, ki az ő pártját fogta ellenemben.

El voltam tökéltve a gonosz terv végrehajtására, de nem árultam el, mit forralok, lestem a jó alkalmat. Ebédnél Lajos és Dezső jó kedvűek voltak, mint rendesen s már egészen elfelejtették azt a kis csetepatét. Én is úgy tettem, mintha már elfelejtettem volna, de titkon előre örültem, hogy közel a percz, mikor boszut állhatok.

Lajos és Dezső, mikor hosszabb időre eltávoztak, magukkal vitték szobájok kulcsát, hogy mi többiek be ne mehessünk s ne kotorászgassunk az ő holmijokban. De mikor ebédre jöttek, nyitva maradt az ajtó s épen erre számítottam. Rögtön ebéd után, míg a többiek mamánk körül csevegtek, észrevétlenül kilopóztam és sietve beosontam a csakugyan nyitva maradt szobába.

Ott állt az ablak mellett Dezső műve, a hajócska. Valóban nagyon csinos volt, olyan csinos, hogy pillanatig meghökkenve álltam előtte, visszaretentem attól, hogy szétromboljam. Igazi kis remekmű volt.

— Annál inkább összetöröm! szölt belőlem a gonosz indulat. Annál inkább fog neki fájni!

És amit Dezső több heti fáradságos munkával készített, — egy-két pillanat alatt meg volt semmisítve. Földhöz vágtam a kis hajócskát, rátapodtam s izzé-porrá tördeltem, a kis vitorlákat szétszaggattam s az egészből nem maradt egyéb egy halmaz haszontalan forgácsnál. Aztán ismét

gyorsan kilopóztam és az udvarra mentem, eltelve kárörömmel tettem fölött. Képzetelemben gyönyörködtem azon, hogy Dezső, de Lajos is mennyire kétségbe lesznek esve, mikor majd meglátják, mi lett kedves játékszerükből. Ugy kell nekik! gondolám.

Nem is csalódtam. Alig néhány percz mulva Dezső egészen ijedten rohant ki a házból s hozzám lépve, megragadta karomat.

— Te törted össze a hajómat, ugy-e! szólt reszkető hangon.

— Te is összetörted az én sárkányomat! felelém daczosan.

— De én nem tettem szándékosan, jól tudod, te pedig . . . te kiszámított gonoszszággal követted el.

Inkább szomoruan, mint haraggal mondta ezt; én arra számítottam, hogy majd egészen kétségbe lesz esve, nyugalma szinte boszantott, s gunyolódva mondám:

— No's, ha te azt mondod, hogy nem szándékosan tetted, hát én is azt mondom, hogy nem követtem el szándékosan s ezzel vége.

— Azt hiszed? De ezzel nincs vége, senki sem fogja neked elhíhetni, hogy csak ugy véletlenül tévedtél a szobámba s véletlenül törted apró darabokra, azt, amin én hetek óta fáradsággal dolgoztam. Oh, ez igazi gonosz tett volt, melyért a legkeményebb büntetést érdemelnéd.

— Csak rajta, felelém megvető hangon, menj, panaszolj be, hadd büntesse nek meg. Hiszen azért fogadtunk a házunkba, hogy bajunk legyen miattad.

Magam is megbántam kissé, mikor e szavakat kimondtam. Dezső elsápadt,

összehuzta szemöldökét s rendkívüli fájdalom látszott az arcán. De aztán leküzdötte fölindulását, szó nélkül elfordult és bement a házba, én pedig furesa állapotban maradtam ott. Biztattam magamat, hogy most már örülhetek, sikerült Dezsőt igazán megboszantani; de titokban mégis nagyon elégedetlen voltam magammal, éreztem, hogy valóban gonosz tettet követtem el, még pedig a legroszabbat ama szavaimmal, mikor szemére lobbantottam Dezsőnek, hogy házuukba fogadtuk. Nem tudtam egészen világosan megmagyarázni magamnak, de lelkiismeretem azt sugta, hogy a legsufabb dolog valakinek szemére lobbantani a jótéteményt, melyben részesül.

Még igyekeztem azonban elhíhetni magammal, hogy jól tettem, csak azért is jól tettem, volt okom boszút állani.

Alig néhány percz mulva Dezső ismét kijött a házból. Karján vitte koresolyáit s egyenesen a kertnek tartott; láttam, hogy a tó felé megy koresolyázni. Ekkor egy titkos hang azt sugta, hogy szaladjak utána és intsem, ne menjen a tóra, mert a kertész reggel intett engemet, hogy a jég nagyon meggyengült az utóbbi enyhe napokban, nem tanácsos koresolyázni. De a harag, boszuság még diadalmaskodott.

— Eh, mi gondom rá, hogy ő mit csinál? szóltam magamban. Ugy sem állna velem szóba . . . Még el sem hinné . . . előbb ki kellene békülnöm vele . . . bocsánatot kellene tőle kérnem . . . azt pedig nem teszem . . . csak azért sem.

Hagytam menni s Dezső csakhamar eltűnt. Én aztán igyekeztem mindenféle játékkal eltölteni az időmet, de akármit csináltam, mindig újra meg újra eszembe

jutott: hátha épen most szakad be a jég Dezső alatt s oda vész menthetetlenül . . és én leszek az oka . . én leszek a gyilkosa!

Lassankint esteledni kezdett, télen korán beáll az alkony. Lelkiismeretem mindinkább nyugtalankodott s kezdtem

sajnálni, a mit tettem . . Dezső kétségkívül azért ment ki egyedül, Lajost sem hiva magával, hogy magányosan legyen és leküzdje a keserűséget, melyet én okoztam neki . . Szüleimnek s a nevelőnek nem szólt semmit tettemről, azok ép oly jók és nyájasak voltak hozzám, mint az

A PAJKOS APRÓD. (Lásd a 143. lapon.)

előtt. — Dezső sokkal nemesebb volt, hogysem büntetést kívánt volna. Egészen megszégyenültnek éreztem magamat s elhatároztam, hogy bocsánatot kérek tőle, mihelyt visszatér.

De hiába vártam, nem tért vissza. Már sötétedett s aggodalmam mindinkább

nőtt . . rettegtem, hogy egyszerre talán holtan hozzák haza . . s akkor én, egyedül én leszek oka szerencsétlenségének! Hideg veríték lepte el arcomat, nem volt többé maradásom. Siettem a tóhoz. Hátha még nem késő? Hátha még nem történt

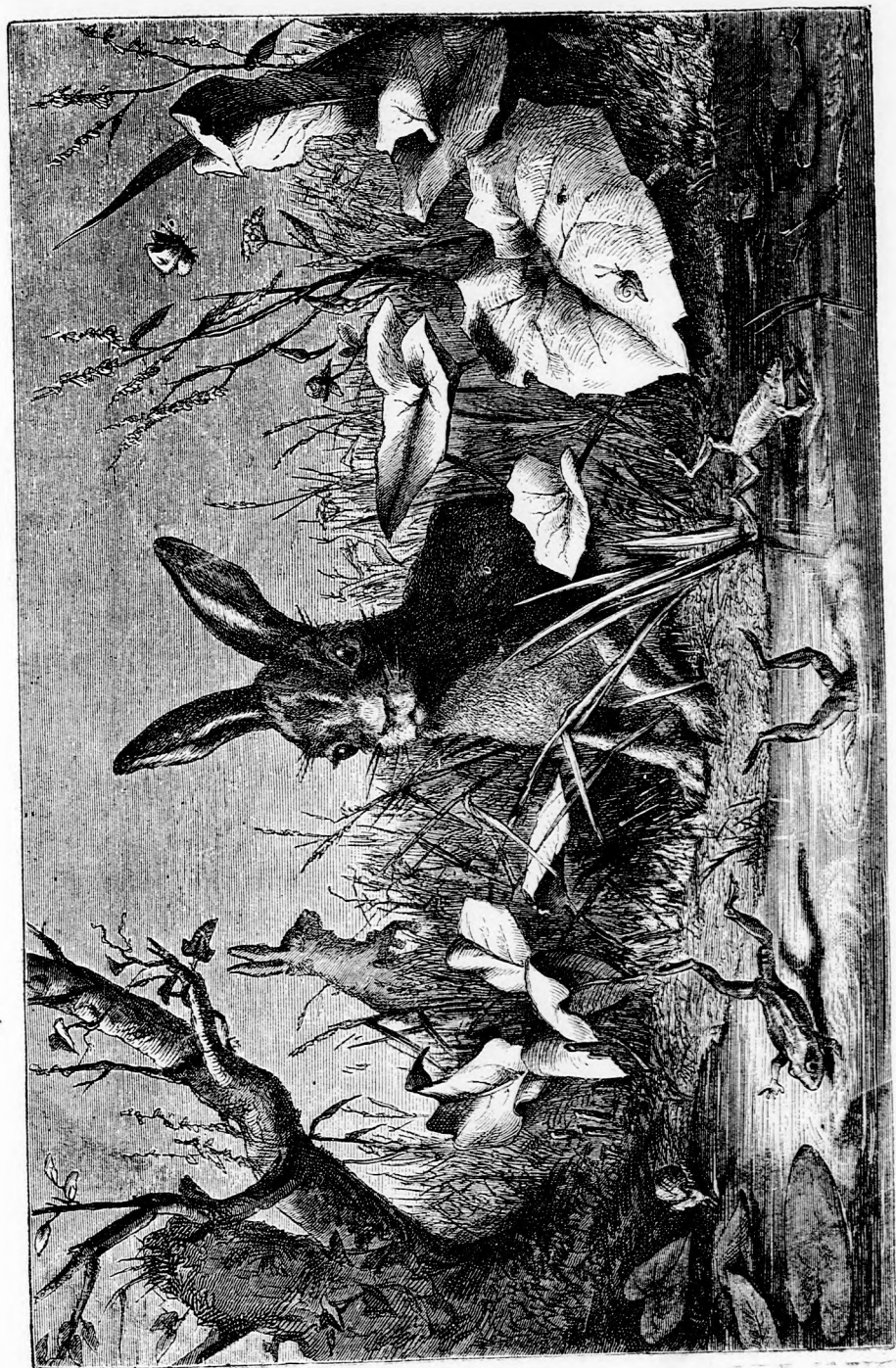
(Folytatása a 142. lapon.)

Szám.

kétség-
st sem
legyen
a okoz-
előnek
ép oly
int az

talán
egy-
ének!
a volt
látha
rtént

NAGY VITÉZ. (Lásd a 132. lapon.)

(Folytatás a 140. laphoz.)

baja s épen idején érkezem, hogy elejét vegyem a szerencsétlenségnek.

Rohantam. Oh, mennyire ohajtottam most, bár megpillanthatnám őt az esti félhomályban! De a mint a kert hátsó ajtaján kilépve körülnéztem, nem láttam senkit. Szivem hevesen dobogott s kétségbeesettem kiáltozám:?

— Dezső! Dezső!

Senki sem felelt, mély csönd uralkodott körülöttem. Reszketve mentem közelebb a tó partjához, de itt lett csak igazán nagy a rémületem: nem igen messze a parttól nagy repedés látszott a jégen, sötéten tátongva, mint valami szörnyeteg, mely prédájára tátogatja torkát.

Hátha ott szakadt be a jég Dezső alatt? Nem tudta, hogy a jég meggyöngült, bátran neki indult s most ott nyugszik a fagyos vízben, a jégkéreg a szemfödele!

Soha, soha életemben nem volt ily borzasztó pillanatom. Zokogva kiáltoztam Dezső nevét, de mind hiába, csak saját hangomat verte vissza a tó tulsó partján levő domb visszhangja. Éreztem, hogy gonosz indulatomért utólért a büntetés a legszörnyűbb büntetés, melyet egész életemben viselni fogok: örökké vádolni fog lelkismeretem, hogy a harag, gyűlölet miatt nem mondtam ki azt a néhány figyelmeztető szót, mely megmentette volna Dezső életét! És utolsó perceit is elkészeríttem, haraggal vált meg tőlem örökre!

Sirva tértem vissza a házba, elszánva hogy szüleimnek bűnbánólag megvallok mindent. Szinte féltem belépni, de végre

benyitottam mamánk szobájába és zokogva, fuldokolva kezdtem elbeszélni mindent, elejétől kezdve. Láttam, hogy mindinkább elkomolyodik s mindinkább szigoruan tekint reám... pedig még csak a hajócska összetörését mondtam el. Mikor aztán a tóról, a jéghasadékról kezdtem beszélni, mamám is elsápadt s épen azt akartam mondani, hogy Dezső menthetetlenül odaveszett s én okoztam vesztét, mikor a szomszéd szobából vidám beszéd hallatszott és a következő perczen Dezső és Lajos léptek be.

Mamám megkönnyebbülten lélekzett föl, de én — én azt hittem, hogy valami kísértet rémitget; annyira meg voltam győződve, hogy Dezső odaveszett, hogy hamarjában hinni sem tudtam, a mit látok. Reszketve kiáltám:

— Dezső! te élsz?

— Micsoda? Élek-e? szólt ő félig nevetve, félig csodálkozva. Hát miért ne élnék?

— Azt hittem, a tavon korcsolyáztál s odavesztél... és ennek én vagyok oka, mert nem figyelmeztettelek, bár tudtam, hogy a jég gyöngé.

— Oh, nem volt semmi baj. Magam is gyanakodtam s megkérdeztem a kerteszt, aztán, mert nem korcsolyázhattam, nagyot sétáltam a szabadban. Szükségem volt rá, hogy kissé egyedül legyek.

— Igen, mert én nagyon elkészerítetek... összetörtem szép hajócskádat és aztán még... még szóval is megbántottalak. Oh, úgy megbántam!

— Ha megbántad, szólt közbe mamám, akkor most kérj tőle bocsánatot, ne éljetez haragban egymással.

— A nap leszálltával az én haragom is leszállt, szólt Dezső szeliden. Én már megbocsátottam neked.

Kezet nyujtott, én pedig nyakába ugrottam és megöleltem, aztán elbeszéltem neki, mily borzasztó perczeket töltöttem ott a tó partjánál. Félig meghatva, félig mosolyogva hallgatta, mamám pedig így szólt:

— Kedves fiam, ne felejtsd e napot! Ne engedj többé szivedben helyet a gyűlöletnek és boszuvágynak, mert tapasztaltad, hogy a ki oly indulatot hordoz szívében, maga válik legboldogtalanabbá.

E naptól fogva abba is hagytam a haragot és irigykedést s a szelid, nemes lelkű Dezső a legjobb barátom lett. Belátam, hogy mint sokkal nagyobb fiu, ő nem lehet az én rendes játszótársam: de később mikor felnőttünk, az a néhány esztendő nem volt többé olyan nagy különbség s szerető rokonok, barátok vagyunk mai napig is.

A PAJKOS APRÓD.

— Kicsi történetke. —

(Képpel a 140. lapon.)

Rontó Palit, Vad Laczit jól ismeritek, ugy-e? Gonosz pajkos ficzkók. De hát mi tagadás benne. Mindig voltak ilyen vásott gyerekek s ilyen volt az a pajkos apród is, a kinek szintén épen Laczi volt a neve.

Szegény szülők gyermeke volt, de mindig vidám és pajkos. Egyszer arra járt egy gazdag ur és megtetszett neki az eleven fiu. Megfogadta apródjának s a szülők igen örültek, bucsuzáskor pedig így szóltak hozzá:

— Aztán jól viseld ám magadat, akkor jó dolgod lesz egész életedben. Min-

dig pontosan azt cselekedd, a mit gazdád parancsol.

Laczi megfogadta, de hát képzeljétek, hogy tartotta meg!

Egyszer gazdája elküldte a majorságba, hogy friss vajot hozzon. El is ment, el is hozta még pedig úgy, hogy a vaját bedugta a zsebébe, a hol persze, mialatt a forró napon visszatért, a vaj mind elolvadt. Ruhája csupa zsirpecsét lett.

— Oh te filkő! szólt haragosan gazdája. Hát nem tudtad valami edénybe vagy dobozba tenni? Máskor úgy cselekedd!

— Majd úgy cselekszem, felelé Laczi.

Nem sokára elküldte gazdája a szomszéd faluba, hogy egy jó barátjától hozzon el egy szép fiatal kutyácskát.

El is hozta Laczi, de gonosz pajkos-sággal teljesíté, a mit gazdája egyébre értett. Beszorította a kutyácskát egy dobozba, rányomta a födelet s úgy vitte haza. Mire megérkezett, a kutyácska megfult.

— Ejnye te mihaszna! szólt gazdája nagy haraggal. Hát nem tudtál zsineget kötni a nyakára s úgy vezetni azt a kis állatot?

— Máskor majd úgy teszek.

Legközelebb úgy is tett. Gazdájának neje egy ritka szép libát vett a faluban egy paraszt asszonytól s Laczit küldték hogy hozza haza. A kópé pedig megemlékezett ura legutolsó parancsára, erős zsineget vett, szoros hurkot kötött a liba nyakára s úgy vonszolta maga után. Persze, mire hazaért, a liba már kimult. Mikor pirongetták, azt mondá:

— Hiszen mindig azt tettem, a mit legutólszor parancsoltak.

De a kifogás persze nem használt s előbb megbüntették, aztán elcsapták s szégyenszemre került vissza falujába, szegény ördög maradt egész életében s később bánta meg, hogy csufot üzött gazdái parancsából.

PIHENÉS.

(Képpel a 131—137. lapokon.)

A RNYAS erdő mélyén, hűs tavacska partján pihen meg az őzike. Kicsinyei elfáradtak a forró nyári napon s itt a friss forrásnál csillapíták szomjuságukat, most pedig kényelmesen heverésznek az őzike-mama mellett, puha, magas fűben.

És mialatt pihengetnek, a kicsinyek kíváncsian kérdezősködnek:

— Miért nem jövünk többször is ide? Itt oly szép! füvecske van bőven, üde forrás közel, a forró nap, eső, szél ellen megvédenek a sűrű bokrok, — ugy-é, ezentul itt lesz a tanyánk?

Az őzmama komolyan rázogatta fejét s pihenés közben is folyvást figyelmesen fülelt. Őrködött, a kicsinyeknek pedig azt felelte:

— Nem, kedveseim, itt csak rövid ideig pihenhetünk s jól vigyázzatok arra, amit mondok, mert ha nem követnétek tanácsomat, egyszer majd keserűen megbánnátok. Ez valóban nagyon szép helyecske s öröm volna itt élni; de a milyen szép, épen olyan veszedelmes is. És ha majd nagyobbak lesztek s magatok jöttök ide, mindig nagyon óvatosak legyetek.

— Oh, ugyan mi baj érhetne itt?

— Nagy, igen nagy veszedelem. Mert nemcsak mi ismerjük ezt a szép helyecskét, hanem ismerik azok a borzasztó vadászok is, kik életünkre törnek; ha szerét tehetik, megölnék, aztán megsütnek, megesszük. Ők jól tudják, hogy a forráshoz járunk inni s meglesik, mikor jövünk ide, hirtelen elöbukkannak valamely fa mögül és lelőnek, mielőtt menekülhetnénk. De nemcsak a vadászok, hanem a gonosz róka is szokott itt leskelődni zsákmányra. Azért tehát ne feledjétek, ez a szép hely veszedelmes, itt csak rövid ideig pihenhetünk s messze innen a sűrűségben van a mi biztos rejtekünk.

Epen a mint ezt mondta, a tó partjáról egy gém hirtelen felrepült s a magasból szétnézvén, lekiáltott a vízben álló társának:

— Menekülj, vadászok jönnek!

A gémelek elröpültek, de az őzike is gyorsan felpattant s kicsinyeivel egy pillanat alatt eltűnt a sűrű bokrok közt.

Mire a vadászok odaértek, pusztá volt a kis tavacska környéke.

KÉPREJTVEŒY.

A »KIS LAP« XXI. köt. 7-ik számában közölt találós kérdések megfejtése:

„Evet. Mariska.“

Helyesen fejtették meg: Ferenczi Gizella és Sándor, Róth Fanni, Szerena és Béla, Udránszky Sándor, Spitzer Kornélia, Petényi Otto, Szarvas Paulina, Irma és Imre, Simonyi Lehel, Preisich Kornél, Hoffmann Leóna és Izidor, Munkácsy Sarolta, Fligl testvérek, Horváth Erzsike, Pilhoffer Nándor, Kolliner Miklós, Freudenberg Jenő, Vollner Pepike, Hevessy Klára, Jeney Kornélia, Lövinger Ludmilla, Fráter Sári, Rózi és Zsiga, Mendl Cecília, Jakab és Miklós, Spitzer Ernő, Inei Aladár, Fein Gizella, Oszkár és Tibor, Schleiminger Anna, Svarecz Géza, Kohner Aladár és Jenő, Stokinger Mari, Elsa és János, Weszely Ödön, Berger Lilla és Teréz, Zaitschek Arthur és Jaromir, Herzl Jénő, Hugó és Leó, Schwarcz Benő, Imre Jolán, Hannekám Otília, Keleti Jennike, Faragó Pista, Stern Jozefin és Berta, Lövy Gizella, Horvát Ida és Margit, Bakó Sárka, Pollák Ilka és Jakab, Popovics Erzsike, Mauritz Juliska, Jozippovics István, Reich Jenni, Weiszberger testvérek, Moskovitz Mór, Rózsahegyi Regina és Juliska (kinek az írása? F. b.) Brüll Gizella és Oszkár, Fekete Mariska, Fisch Paula és Lajos, Stein Rikhard, Burger Lujza, Krausz Béla, Grüner Vilma, Schosberger Regina, Blaskovich Irma, Csukássy Jenő, Szénásy Ilka.